

"...La Mare de Déu no té pintura, cada fusta li dona el seu color..."

Jordi Montraveta Montraveta

El Jordi va néixer a Viladecans, una casa pairal de Riner, en una família de set germans, un nombre màgic per a què algun tingui un do. Potser li ha tocat a ell, ja que té el do de l'escultura. La seva vida transcorre entre Premià de Mar i Solsona, on té una segona residència.

Jordi, quan t'adones que pots esculpir figures artístiques?

Fins que em vaig jubilar. En la meua vida professional treballava d'enginyer de maquinària per la indústria de l'automòbil i estava molt acostumat a treballar amb volums. Penso que aquella feina em va desenvolupar la facultat de veure les coses en 3-D. L'escultura no és com la pintura, juga amb les tres dimensions. Érem un petit grup de quatre, vam començar a fer algun curset, però poca cosa. Res d'anar a l'Escola Massana. De seguida em vaig posar a fer coses.

Com quines?

No moltes, més aviat poques, però de molta feina. Volíem fer una marededéu romànica i jo vaig pensar: No em cal anar gaire lluny, a Solsona en tenim una que, encara que no sembla romànica, és molt maca, la Mare de Déu del Claustre. Primer vaig fer el bust, o sigui, el cap i l'espatlla. La vaig tenir exposada al Museu Marès. També hi tenia un peu fet amb diferents bocins de fusta. Allí em van començar a dir per què no feia la marededéu sencera, i em van convèncer. La vaig fer tota a mida natural. Fa 1,05 m.

El teu material no és la pedra...

No, tot és fusta. En aquesta imatge de la Mare de Déu del Claus-

tre són fustes de diferents classes i afegides sense que es noti gens. No té pintura. Cada fusta li dona el seu color. Corona: noguera americana. Cara i mans negres: banús (ébanou). Trens: noguera de Guadalajara, roure de Guadalajara, cedre del Líban. Coixí: coral. Escambell: cirerer del Solsonès. Garrotera: boix. Cos i nen: cedre del Líban. Espatlla: àlber. Bé, només hi ha una cosa pintada, és el mantell de rere el cap, que està fet d'una amalgama de fustes.

Alguna observació sobre aquesta imatge tan formosa?

La Mare de Déu del Claustre figura en la llista de Verges Negres, però crec que últimament la n'han tret, al considerar que la negror li venia només de la pedra. Té el misteri del seu origen, la van arrencar d'una pedra on estava agafada. De vegades penso quin seria el seu primer nom? El cas és que no vaig fer el Nen Jesús de color negre. Expressament. Era com una inspiració del cor. Em va semblar que quedava millor així. Com també és veritat que em va sortir més formós que en la

imatge original on el nen apareix una mica tosc.

Coses d'artistes, cadascun hi poseu la vostra creativitat. És una gran obra, que molts solsonins segurament la voldrien tenir a casa seva. Quina altra peça destacaries de la teua producció?

Darrerament he acabat un gran duc, la principal au nocturna del nostre país. Fer la marededéu em va costar uns dos anys, aquesta mig any. També és tota de fusta de color. **I la gent que passen pel meu carrer de Sant Miquel Petit, si aixequen el cap, podran veure els dos caps de biga de casa meua a sota la teulada. També els vaig esculpir seguint la tradició solsonina, encara que aquests dos no els vaig voler fer amb el cap sortint cap enfora, sinó de costat, per subjectar-los millor i que no hi hagués mai cap accident dolorós.**

Algun projecte entre mans?

Doncs, sí, ara m'agradaria esculpir una altra marededéu. Es tracta de la Mare de Déu del Castell de Solsona, no pas del Castellvell, sinó del Castell que era al capdamunt del carrer del seu nom, a l'edifici de les Monges. És també una peça romànica i força bonica. L'estrany és que es troba al Museu Diocesà de Vic i per això pocs solsonins la coneixen.

Bé, Jordi, ja comprenem que no tots els jubilats tindrem aquest do artístic que has descobert en tu, tot i que també ha passat amb altres. La qüestió és omplir la jubilació amb coses que a un li agradin, des de cuidar un hort fins a anar amb bicicleta a visitar llocs propers de la comarca, més o menys exòtics, fotografiar capelles, mirar bolets, freqüentar el culte, anar a l'Arxiu Comarcal a llegir revistes o al Diocesà a cercar genealogies, xerrar amb els amics o mil coses més. Enhorabona, Jordi, i per molts anys!

